הגדה של פסח „שדות־ים"

ת.ר.צ.ט.

נגינה: אוברסורה לאגמונד"

בכל דור
ודור חייב
אדם לראות
את עצמו
כאילו הוא
יצא ממצרים

לך

לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אטר אראך,
ואעסך לגוי גדול ואברכך ואגדלה טמך והיה ברכה,
ויקח אברם את סרי אסתם ואת לוס בן אחיו ואת כל רכוסם אסר רכסו ואת
הנפס אסר עסו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה כנען.

לזרעך

נתתי את הארץ הזאת מנהר :ממצרים
עד הנהר הגדול נהר-פרת. את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני ואת החתי ואת
הפריזי ואת האמרי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוסי.

ארץ זבת חלב ודבש

ארץ חטה ושעורה גפן תאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש.

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה
את יעקב איש וביתו באו: ראובן שמעון
לוי ויהודה, יששכר זבולון ובנימין,
דן ונפתלי גד ואשר. ויהי כל נפש יוצאי
ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים.
וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא. ובני
ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד
מאד ותמלא הארץ אותם. ויקם מלך חדש ע־
על מצרים ויאמר אל עמו: הנה עם בני י־־ר
ישראל רב ועצום ממנו. הבה נתחכמה לו
פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף
גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה
מן הארץ! וישימו עליו שרי מסים למען
ענותו בסבלותם ויבן ערי מסכנות לפרעה
את פתום ואת רעמסס.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

שבכל הלילות אנו שקועים בעבודה קשה,
פזורים בחזיתות כבוש, בנפשנו נביא לחמנו
והלילה הזה פלגנו מסבין ומספרים ביציאת
מצרים שבכל דור ודור.

שבכל הלילות אנו נאבקים בסבלותינו מכל
גזרות ופרעניות המתחוללות על עמנו ועל
ארצנו ובלילה הזה נראה ונוכח לדעת כי
נצח ישראל לא ישקר ובריתו   את הארץ

לא תופר!

עֲבָדִים הָיִינוּ

לְפַרְעֹה בְּמִצְרָיִם, וַיּוֹצִיאֵנוּ ה׳ אֱלֹהֵינוּ מִשָּׁם בְּיָד
חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה, וְאִילּוּ לֹא הוֹצִיא הַקָּדוֹשׁ-
בָּרוּךְ-הוּא אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם, הֲרֵי אָנוּ וּבָנֵינוּ
וּבְנֵי בָנֵינוּ מְשֻׁעְבָּדִים הָיִינוּ לְפַרְעֹה בְּמִצְרָיִם,
וַאֲפִילוּ כֻּלָּנוּ חֲכָמִים, כֻּלָּנוּ נְבוֹנִים, כֻּלָּנוּ זְקֵנִים
כֻּלָּנוּ יוֹדְעִים אֶת הַתּוֹרָה, מִצְוָה עָלֵינוּ לְסַפֵּר
בִּיצִיאַת מִצְרַיִם, וְכָל הַמַּרְבֶּה לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם
הֲרֵי זֶה מְשֻׁבָּח.

וְהִיא שֶׁעָמְדָה

לַאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ שֶׁלֹּא אֶחָד בִּלְבָד עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, אֶלָּא שֶׁבְּכָל
דּוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ,
וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם.

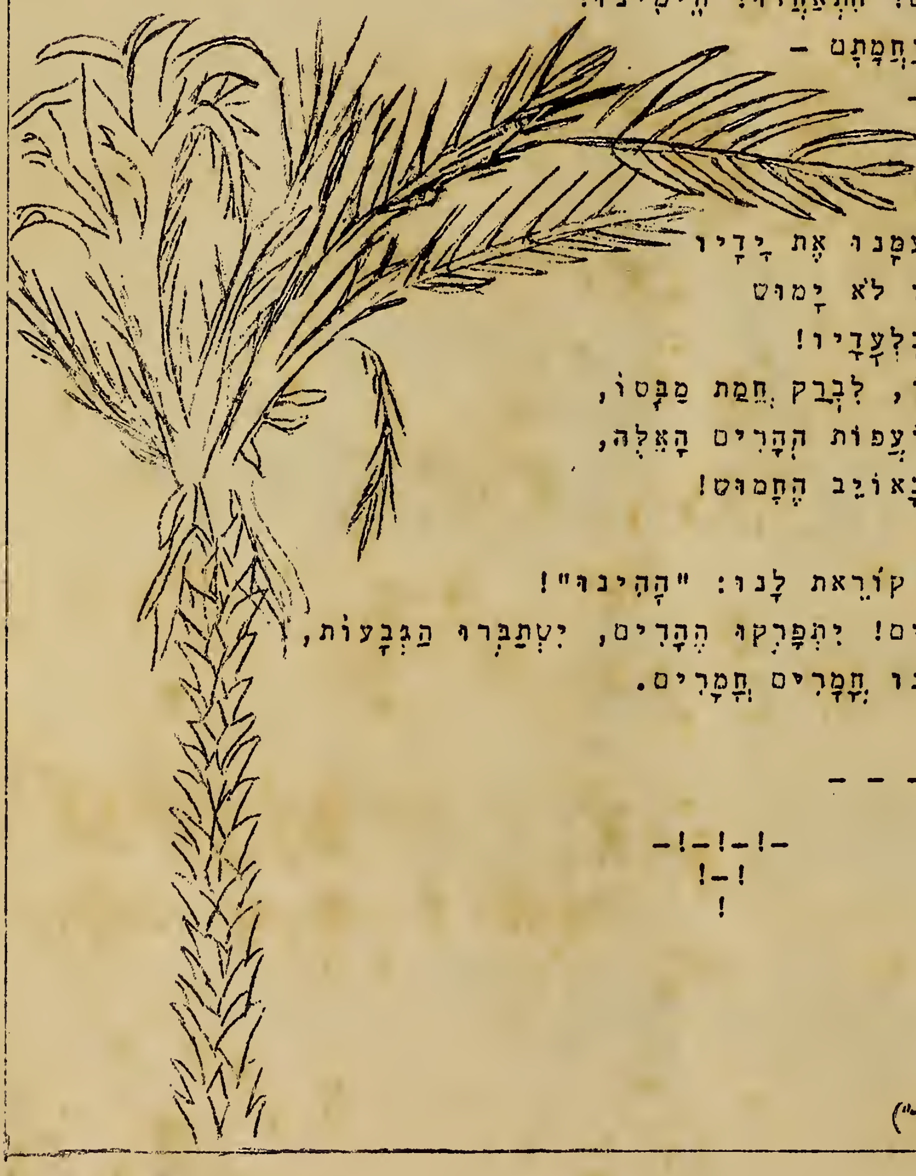

כאשר יענו אותו
כן ירבה וכן יפרוץ

אֲנַחְנוּ גִּבּוֹרִים
דּוֹר אַחֲרוֹן לְשִׁעְבּוּד וְרִאשׁוֹן לִגְאֻלָּה אֲנַחְנוּ

יָדֵנוּ לְבַדָּה, יָדֵנוּ הַחֲזָקָה
אֶת כֹּבֶד הָעוֹל מֵעַל גְּאוֹן צַוָּארֵנוּ פֵּרְקָה.
וַנִּזְקוֹף רֹאשֵׁנוּ תָּמִימָה וַיֵּצְרוּ בְּעֵינֵינוּ –
וַנַּעֲרֹק לַמִּדְבָּר וַנֹּאמַר לַצִּיָּה: "אִמֵּנוּ"!
עַל רָאשֵׁי הַצּוּרִים בֵּין מִפְלְשֵׂי עָבִים,
עֲתִינוּ מִמְּקוֹרוֹ הַדְּרוֹר עִם כָּל נִשְׁרֵי שָׁמַיִם
וּמִי אָדוֹן לָנוּ?!
גַּם עַתָּה אִם סָגַר עָלֵינוּ מִדְבָּרוֹ אֵל נָקָם,
כִּמְעַט בָּגַע בָּנוּ שִׁיר עִזּוּז וָמֶרִי – וַנָּקָם;
לַחֲרָבוֹת! לָרְמָחִים! הִתְאַחֲדוּ! הֵימִינוּ!
עַל אַף הַשָּׁמַיִם וַחֲמָתָם –
הִנְנוּ וְעָלִינוּ –
בִּסְעָרָה!
הִנְנוּ וְעָלִינוּ!
אִם אָסַף הָאֵל מֵעִמָּנוּ אֶת יָדָיו
וַאֲרוֹנוֹ מִמְּקוֹמוֹ לֹא יָמוּשׁ
בַּעַל־בָּא אֵיפוֹא בִּלְעָדָיו!
וְתַחַת עֵין זַעְמוֹ, לְבְרַק חֲמַת מַבָּטוֹ,
נַרְדְּ לְפָנֵינוּ תוֹעֲפוֹת הֶהָרִים הָאֵלֶּה,
וּפָנִים נִתְרָאֶה בָּאוֹיֵב הֶחָמוּשׁ!
הַאֲזִינוּ!
הַסְּעָרָה גַּם הִיא קוֹרֵאת לָנוּ: "הָהִינוּ"!
לַחֲרָבוֹת! לַרְמָחִים! יִתְפָּרְקוּ הֶהָרִים, יִתְשַׁבְּרוּ הַגְּבָעוֹת,
אוֹ יִפְּלוּ פִּגְרֵינוּ חֲמָרִים חֲמָרִים.
הִנְנוּ וְעָלִינוּ–
הֶ הָ רָ ה! – – –

–!–!–!–
!–!
!

(שירה: אֶל רֹאשׁ הָהָר)

ויאמר

ה׳ אֶל יְהוֹשֻׁעַ בִּן-נוּן מְשָׁרֵת מֹשֶׁה לֵאמֹר:
מֹשֶׁה עַבְדִּי מֵת וְעַתָּה קוּם עֲבוֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה אַתָּה וְכָל הָעָם הַזֶּה אֶל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לָהֶם לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל. כָּל מָקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף רַגְלְכֶם
בּוֹ, לָכֶם נְתַתִּיו כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל מֹשֶׁה. מֵהַמִּדְבָּר וְהַלְּבָנוֹן הַזֶּה וְעַד הַנָּהָר
הַגָּדוֹל נְהַר פְּרָת, כֹּל אֶרֶץ הַחִתִּים וְעַד הַיָּם הַגָּדוֹל מְבוֹא הַשָּׁמֶשׁ-יִהְיֶה גְּבוּלְכֶם.
חֲזַק וֶאֱמָץ כִּי אַתָּה תַּנְחִיל אֶת הָעָם הַזֶּה אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
לַאֲבוֹתָם לָתֵת לָהֶם.

מה טובו אהליך
יעקב
משכנותיך
ישראל

עַל נַהֲרוֹת בָּבֶל שָׁם יָשַׁבְנוּ גַּם בָּכִינוּ
בְּזָכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן.
עַל עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תָּלִינוּ כִּנּוֹרוֹתֵינוּ
כִּי שָׁם שְׁאֵלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דִּבְרֵי שִׁיר
וְתוֹלָלֵינוּ – שִׂמְחָה:
שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁירֵי צִיּוֹן
אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר ה'
עַל אַדְמַת נֵכָר?

בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחוֹלְמִים:
אָז יִמָּלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה
אָז יֹאמְרוּ בַגּוֹיִם: הִגְדִּיל ה' לַעֲשׂוֹת עִם אֵלֶּה.
הִגְדִּיל ה' לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ, הָיִינוּ שְׂמֵחִים.
שׁוּבָה ה' אֶת שְׁבִיתֵנוּ כַּאֲפִיקִים בַּנֶּגֶב
הַזּוֹרְעִים בְּדִמְעָה בְּרִנָּה יִקְצוֹרוּ.
הָלֹךְ יֵלֵךְ וּבָכֹה נֹשֵׂא מֶשֶׁךְ הַזָּרַע
בֹּא יָבֹא בְרִנָּה נֹשֵׂא אֲלוּמֹּתָיו.

עַל הַר גָּבֹהַ עֲלִי לָךְ מְבַשֶּׂרֶת צִיּוֹן,
הָרִימִי בַכֹּחַ קוֹלֵךְ מְבַשֶּׂרֶת יְרוּשָׁלָיִם!
הָרִימִי אַל תִּירָאִי!
אִמְרִי לְעָרֵי יְהוּדָה: הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם!
הִנֵּה ה' אֱלֹהִים בְּחָזָק יָבֹא וּזְרוֹעוֹ מֹשְׁלָה לוֹ
הִנֵּה שְׂכָרוֹ אִתּוֹ וּפְעוּלָּתוֹ לְפָנָיו.
כְּרוֹעֶה עֶדְרוֹ יִרְעֶה, בִּזְרוֹעוֹ יְקַבֵּץ טְלָאִים
וּבְחֵיקוֹ יִשָּׂא, עָלוֹת יְנַהֵל.

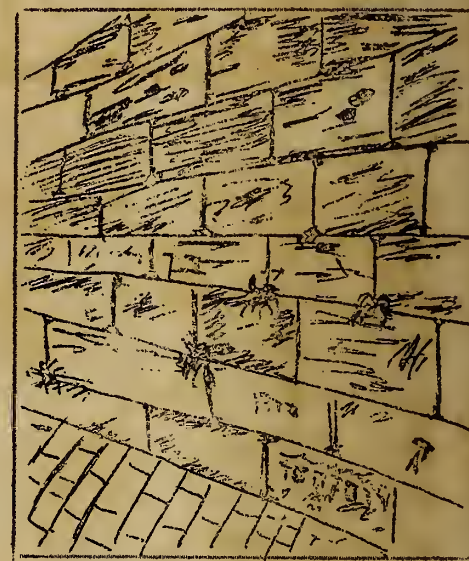
אִם אֶשְׁכָּחֵךְ יְרוּשָׁלָיִם - תִּשְׁכַּח יְמִינִי!

!+!+!+!+!+
!+!+!+
+!+
!

<u>הַבּוֹנִים בַּחוֹמָה וְהַנּוֹשְׂאִים בַּסֵּבֶל - עֹמְשִׂים</u>

ביום שחרב
בית המקדש נולד הגואל

אֶרֶץ כִּי תֶּחֱרַב וְהָעָם עוֹדֶנּוּ מָלֵא חַיִּים וָכֹחַ-
יָקוּמוּ לָהּ עֶזְרָא וּנְחֶמְיָה וְהָעָם אַחֲרֵיהֶם וְיָשׁוּבוּ וְיִבְנוּהָ
שֵׁנִית -
אַךְ עָם כִּי יֶחֱרַב -
מִי יָקוּם לוֹ וּמֵאַיִן יָבֹא עֶזְרוֹ?

אוֹי שֶׁהֶחֱרַבְתִּי אֶת בֵּיתִי
וְשָׂרַפְתִּי אֶת הֵיכָלִי
וְהִגְלֵיתִי אֶת בָּנַי - לְבֵין הָאוּמּוֹת ...

לְעוֹלָם יָדוּר אָדָם בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אֲפִילוּ בְּעִיר שֶׁרֻבָּהּ
נָכְרִים וְאַל יָדוּר בְּחוּץ לָאָרֶץ וַאֲפִילוּ בְּעִיר שֶׁרֻבָּהּ
יִשְׂרָאֵל. שֶׁכָּל הַדָּר בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל דּוֹמֶה כְּמִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱלֹהַּ
וְכָל הַדָּר בְּחוּץ-לָאָרֶץ דּוֹמֶה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֱלֹהַּ.

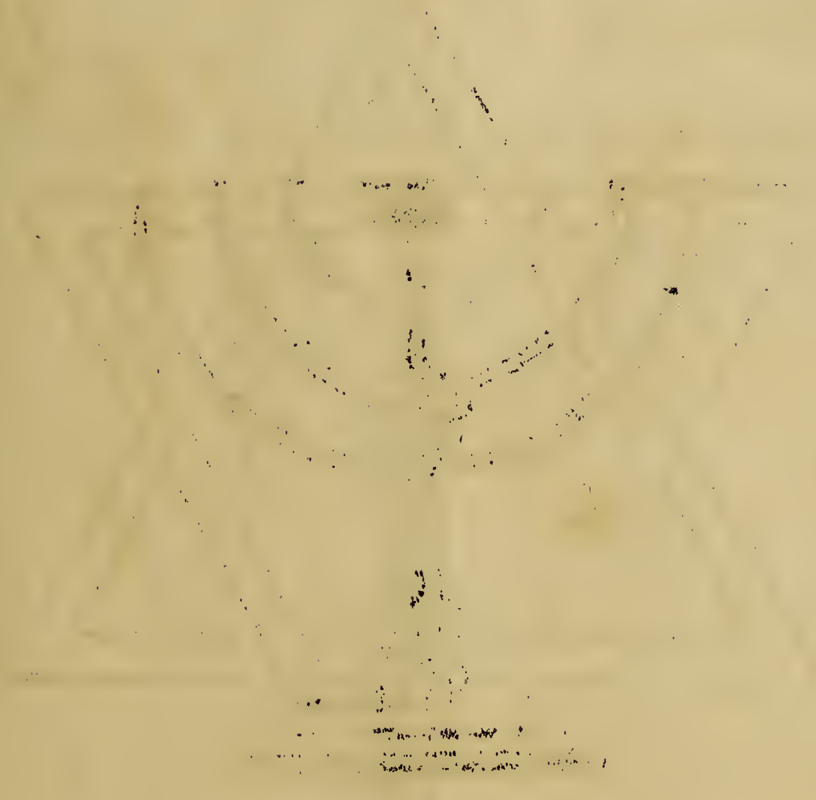
תקע בשופר
גדול

לחרותנו ושא נס לקבץ גליותנו וקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו, ולירושלים עירך ברחמים תשוב ותשכון בתוכה כאשר דברת ובנה אותה קרוב בימינו בנין עולם, וכסא דוד עבדך מהרה לתוכה תכון.

ציון

הלא תשאלי לשלום אסיריך – / דורשי שלומך והם יתר עדריך / מים ומזרח ומצפון ותימן שלום / רחוק וקרוב שאי מכל עבריך / ושלום אסיר תאוה נתן דמעו כטל / חרמון ונכסף לרדתם על הרריך / לבכות ענותך אני תנים ועת אחלום / שיבת שבותך אני כנור לשיריך.

איך צפך אדמת קדש,
רוחי לך הומיה
לך גם את גם בני יחדיו
בשובי עוד לתחיה...

(מ.צ.מאנה.)

דם

אתם דמי רותחים בי? דמי דורי המדבר? כן!
דם כובשי כנען דמי הוא, קולח ואינו נח.
שוב קורא לי השיר העז, מנגינת דם ואש;
עלה בהר ורעץ הכר, כל מה שתראה – רש!

ייללו יושבי מעוז-ים, בת פלשת מר לה, מר –
הירדן לך והלבנון לך והמישור וההר.
מנחל פרת לבא חמת והמדבר בערב
הגבול תתאחדי-נה, שזפתך עין העב.

וכבשו ארץ אחוזתכם ונאחזתם בה,
ובניתם בנין-עד לדור הקם לבא הבא!

(ס.סטרנחובסקי)

טיה. טס בארץ חמדת אבות.

אנו עולים ושרים

על חרבות ופגרים,
אנו פוסעים ועוברים
באור ובחשכה ;
וביודעים ובלא יודעים
את הדרך נלכה,-
אנו עולים ושרים.

פרא דרך ההוד,
תועה ומלא מכשולים:
ראשו טמון בערפל
ומי ישורנו?
ואם יודעים אנחנו
את הדרך נלכה,-
אנו עולים ושרים!

חלום

חלמנו אני ואתם - אחי ואחותי - ופותר אין אותו. חלום ישן הוא כימי צאתנו מהגולה, אלא שאתם טבחתם אותו או שלא בררתם אותו לעצמכם, ואני לא ספרתיו לכם.
ועתה שמע-נא, אחי, ותשמע נא אחותי את חלומי וזכרתם כי גם אתם חלמתם כמוני.

בחלומי - והנה בא אני אל הארץ, והארץ עזובה וסוממה ונתונה בידי זרים. והחרבן מחשיך את אור פניה ומשחית את רוחה וממשלת זרים מנולתה, ורחוקה ממני וזרה לי ארץ אבותי, וגם אני רחוק ממנה וזר לה. והקשר האחד המקשר את נפשי אליה והזכר האחד המזכיר לי כי היא אמי ואני בנה, הוא כי גם נפשי סוממה כמוה, כי גם בה תלו ידי זרים להחריבה ולהשחיתה. ואני מרגיש את החרבן ואני רואה את החרבות בכל בתי נפשי, בכל רמ"ח אברי ושס"ה גידי.

ומרגיש אני את החיים ההם, אשר חייתי בארצות הגולה, והנה הם צרים עד למאד ונפשי בתוכם כמו בתוך מכבש, מעוכה, רצוצה ומרוסקה. ואני מתנער בחזקה ובכל כחי מנער מעלי ומקרבי את החיים ההם ומתחיל הכל מחדש, הכל מחדש, באלף בית אני מתחיל את החיים. אינני משנה, אינני מתקן, כי אם עושה הכל מחדש. והדבר הראשון הפותח בראשונה את לבי לחיים, אשר לא ידעתי כמוהם, היא העבודה. לא עבודה לשם מחיה ולא עבודה לשם מצוה, כי אם עבודה אשר אור חדש נוגה עליה, אשר ראיתיה, והנה היא אחד מחלקי החיים, אחד משרשיהם העמוקים ביותר. ואני עובד...

(א. ד. גורדון)

לֹא שַׁרְתִּי לָךְ אַרְצִי
וְלֹא פֵּאַרְתִּי שְׁמֵךְ
בַּעֲלִילוֹת גְבוּרָה
בִּשְׁלַל קְרָבוֹת

רַק עֵץ יָדַי נָטְעוּ
חוֹפֵי יַרְדֵּן שׁוֹקְטִים
רַק שְׁבִיל כָּבְשׁוּ רַגְלַי
עַל פְּנֵי שָׂדוֹת.

אָכֵן דַּלָּה מְאֹד
יָדַעְתִּי זֹאת, הָאֵם,
אָכֵן דַּלָּה מְאֹד
מִנְחַת בִּתֵּךְ.

רַק קוֹל תְּרוּעַת אָבִיב
בְּיוֹם יִגַּהּ הָאוֹר
רַק בְּכִי בְּמִסְתָּרִים
עֲלֵי עָנְיֵךְ.

וְזֹאת הַתּוֹרָה
הִתְאַחֲזוּת, הִסְתַּפְּקוּת בְּמוּעָט, הַתְמָדָה

מַאי הִתְאַחֲזוּת? כָּל אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל עַל אַדְמַת יִשְׂרָאֵל

חַיָּב הִתְעָרוּת בְּתוֹכָהּ, וְלוּ גַּם בְּשָׁרְשֵׁי צִפָּרְנָיו,

אוּלָם בְּפֹעַל מַמָּשׁ: לִנְסוֹךְ עַל עֲפָרָהּ זֵעָתוֹ,

נֶסֶךְ יוֹם יוֹם, נֶסֶךְ קֹדֶשׁ, בִּלְעָדָיו לֹא יַעֲמִיק הַשֹּׁרֶשׁ,

הַטּוֹת יוֹם יוֹם אֶת הָאֹזֶן לְלַחַשׁ הַקַּרְקַע הַפֶּלְאִי

לַחַשׁ הַלְּחָשִׁים, הַמְּטַהֵר, הַמְרַפֵּא, הַנּוֹסֵךְ בִּטָּחוֹן.

מַאי הִסְתַּפְּקוּת בְּמוּעָט? פַּת לֶחֶם שֶׁתַּסְפִּיק לִשְׁנַיִם

אַל נָא יֹאכְלֶנָּה הָאֶחָד, אַךְ גַּם אַל יֶחְסַר בְּחֶצְיָהּ!

נָתוֹן יִתְּנֶנָּה לָרָעֵב! - - -
אַךְ בְּלִי הַתְמָדָה אֵין טֹרַח וָעֵרֶךְ לְשׁוּם מַעֲלָה טוֹבָה,
כָּכָה בְּלִי שֶׁמֶשׁ וָגֶשֶׁם יִבְּלוּ הַנָּאִים בַּפְּרָחִים.

(ד. שמעונוביץ)

נעתקנו מן הים כאטר
הורחקנו מהאדמה - ואולי זר לנו
הים פי כמה מאטר זרה לנו
האדמה. עברנו ארחות ימים
כנוסעים אף פעם לא כמסיעים
כאטר אכלנו פדי האדמה כקונים
ולא כיוצרים. אולם האזנו
לקריאת האדמה, ובני העיד היו לפלחים,
לגננים, ליוגבים, לירקנים, לכורנים
למגדלי עופות ובהמות. היבצר מאנטי
היבטה להיות למלחים, דיגים,ספנים,
שחינים, טייטים אמודאים, קברניטים?
תנועתינו החלוצית בגולה ובאדץ הנועד המעפיל העובד והלומד ימצאו בים כד נרחב
לפעולה נועזה, למאמץ גבורה, להעפלה מחודשת, ידאו בגלים כאטר רואה איט השדה
ברגבים: מקוד חיים עוז וישע.

(ד. בן-גוריון)

עוֹד לֹא נִתְּקָה הַשַּׁלְשֶׁלֶת מִבְּנֵי
אָבוֹת אֱלֵי בָּנִים מִפְּנֵי
דּוֹרוֹת אֱלֵי דּוֹרוֹת

נזכר בל נשפך דם טהור,
דמנו יקר חיים נפלו על
במותינו ותקדש היד
אשר תגן עלצריך קטן
ממשמרותינו.

איתן נעמוד במקומנו
בל רוח רע לא תעיננו.
אל מורך אל עצבה
בל תכבה האש
הבוערת

ואף על פי כן

ולמרות הכל

אנו פורצים ועולים

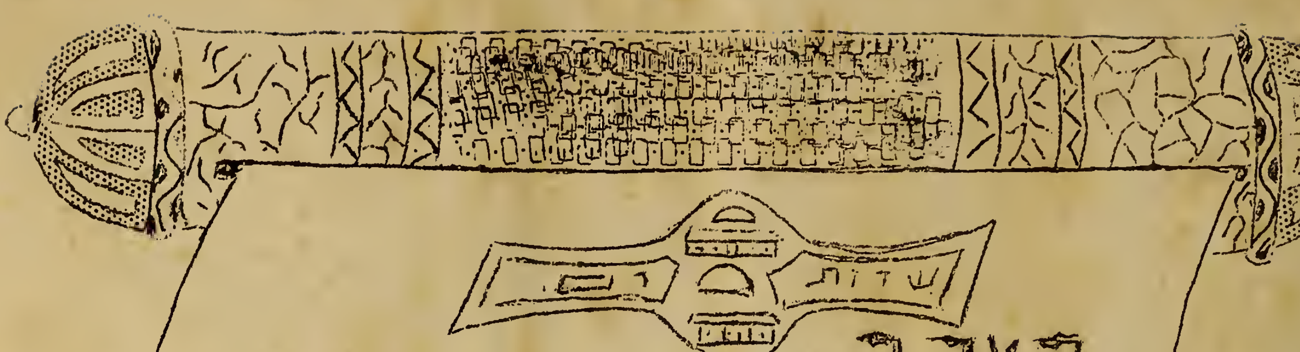
עולים וכובשים !

שום כח שבעולם, שום גזרה, לא יזיזונו מן הארץ הזאת!

קשרי דורות, עמל בונים ודמי אחים על המשמר

קדשו את

הברית !

בערב סדר זה אור לארבעה עשר לחדש ניסן

שנת התרצ"ט למנין היא השנה השלישית לצאתנו יחדיו אל הים הרחב [illegible] לשבתנו על שלשה עשר הדונמים אשר לנו ולבנו יפעם אמונה, כי רב המעשה אשר עשינו, ואנו נכונים להמשיך עשותו.

ובליל זה שני למסכת סדרים אשר לקבוצה, עת חרדות היא לכל ישראל על כי גבר רשע, הצוללה פצתה פיה ומלכויות עומדות עלינו לכלותינו כי הנה עלה הכורת על גלות אשכנז וצ'כיה ועריץ שם תבל הדום רגליו ויאמר לאבד ולהשמיד, לגזור ולכלות נפוצות ישראל, ולא היתה עוד עת צרה ומצוקה להמוני עמנו, עת חורבן ואפס מפלט כאשר ביום הזה, ואף אימת מלחמה על העולם מרחפת.

וגם אל מקלטנו היחיד, אליו נשואות עתה עיני כל עמנו חסר-המולדת, הוא החוף היחיד, תקותו האחת – מתנכלת עתה מעצמת בריטניה לגזלו מנרדפים עד צואר – לבלתי הותיר לנו חלקת ארץ תחת השמים, למען הוסף גולה על גולה.—ולא חדל הרצח מהשתולל בארצנו, ועוד נטויה ידו להשבית שלום ועבודה, ועוד עומדים חלוצינו על משמר החיים והרכוש, אף יהדפו כל התנקשות.

וגם בעת הזאת אנו אמונה, ידינו לא רפות ולבנו לא חת כי שבועה נשבענו להיות משמר נאמן, חלוצים במערכה למולדת הזאת.

ונשלח אניים על הים ונהיה עם „רחף" במסעותיה הרבים ימים רבים. ויהי במסעה האחרון וימצא אותה הנחשול בדרך ויתנפצה בכח איתנים אל סלע החוף באי קפריסין ויטרפו גם שנים מחלוצי הימאים. ונעל דגים במכמרות,—כי לא אמרנו נואש,—ונעש חיל על „פלד" הספינה, ונלמד למתוח יריעות המפרש וידנו מחזקת בהגה ומכוננת המכונות. ונצא [illegible] אף לעבודות הנמל: לספנות ולסאורות, אף לסבלות למיניה ועבדנו יומם ועשינו לילות כימים, עבדנו אף יכולנו לה. והיינו בין ראשוני הכובשים. וגם מן עבודת האדמה לא הנחנו ידינו

ונטע ונשתול ונגדל כל ירק ופרח בגננו ונספקם, מפרים אכלנו וגם למשמר הותרנו. ונרחיב את משקנו הקטן ונוסיף להקים לולים לעופות ומחסה לבהמות ולמעט הצאן אשר לנו.

ונדע כי ברית כרתנו לאמא האדמה ולאבא הים.

ונשמור אמונים לתנועה האם, ונשלח גם שליחים אליה לחזק הקשר והרעות, ונעל את דבר הים לברכה בה, כי טבעת היינו בשרשרת ממעליה העולים.

ונעש גם את חשבון המפעל בליל זה, ונרא כי גדלנו ונרב וכי משתי עשרות הנפשות יוצאות ההכשרה מעין-חרוד ונען אשר התאספו באלונים" לתורה ועשו את דרכם בפלוגה האחות ששת חדשים, הפכנו ונהיה ליישוב בן שבע עשרות ובחמישה נפש, בנים להכשרות בתנועה הקבוצית והן: רמת-הכובש, גבעת-ברנר, גבעת חיים, משמר-השרון, תל-יוסף, אשדות-יעקב, אפיקים ונען אשר הוסיפה עוד לתת. ויבאו אלינו גם חברינו מתנועת "המחנות העולים" להטות עמנו שכם במפעל ולשאת בעלו.

ונעל את דבר האחדות לראש פינה בתוכנו ונאגור כח בנפתולי הבנין החברתי, לגדול ולרבות ולייחל לקרקע על פני החוף לנחלה לנו ולספינות רבות יוצאות ובאות וגוטרות גשרי חיים עם אחינו בגולה הדוויה ועם אחינו לעמל, לחזון ולתקומה בכל אתר ואתר.

ונפלל וניחל...

$2 50